

ALI STE VIDELI KJE TE NACIJE?

ZAKLAD V SREBRNEM JEZERU

K. MAY:
Trampi so planili na noge, čekali in povpraševali, kaj se zgodilo. In rdeči cornel je bil v šunder:

"Osagi so ušli! Vsi vrage, o jih —"

grozi je umolknil. Škočil je med zadnjimi belami k stražnikom, zgrabil ga in ga dignil, — pa videl klenule oči in golo, krvavo njo. Zgrabil je drugega, — vsi so bili mrtvi in upirani.

Prestrašen, prepadel, osupel umolknil:

"Mrtvi —! Skalpirani —! In taji so izginili —! Kam —?"

so stali konji, je zadonel prestrašen krik:

"Indijanci — Indijanci —!"

"Puške v roke —!" je vpil nel. "In h konjem —! Na —"

so nas —! Konj nam ne bo ukrasti —!"

Divja zmeda je popadla tane. Vse je letelo križem, vsi zgrabili za puške, iskali sovražnika, — sovražnika pa ni nikjer. Polagoma so se polni in ugotovili, da so izginili namo konji Osagov in Osagi, straža pa da je mrtva, črna. Preiskali so gozd, pa našli nikogar.

Cornel je zbral podpoveljniki. Dognali so, da so se Indijanci, seveda Osagi, priplazili ujetnikov, jim prerezali jernje, zabodli stražnike ter odšli tudi svoje konje. Morebiti jim je ušlo. Le nerazumimo jim je bilo, da se je vse dilo neslišno in da nihče nič opazil.

Kako bi se bili čudili, če bi vedeli, da je vse opravil človek —

Cornel je postavljal, — seveda pozno — številne straže okolabor, sedel s podpoveljniki in jniju in pravil:

"Dokodek je sicer sramoten nas, prevelike nesreče pa ne neni. Le naš načrt za jutri smo spremenili. Na vse zgozmo odrinili nad farmo."

"Zakaj?" so popraševali.

Ker so ujeti Osagi seveda ali, kaj smo se pogovarjali. Prebiti je bil celo poglavar v bližini."

"Meniš, da so slišali —?"

"Seveda! Vsaj tisto o Butlerjevi farmi. Saj smo sedeli naj deset korakov oddaljeni roba gozda. In govorili smo armi nekaj minut pred pom ujetnikov."

Prepričan sem, da so zvede naše nakane. Sreča naša, niso čuli tudi tistega o nam Eagle tail! O železni blagajni smo govorili četrt prej in ob onem ognju tam —

"No — in?"

"Zdali bodo naše načrte. Na mo bodo pohiteli in posvafarmerja pa mu se pomam —"

"Hi —! Misliš —?"

"Gotovo! Rdečkarji vsikdar marajo belim, kadar je trezariti po nas!"

"Pa Osagi si vendar z Butlerjem niso prijatelji — Rdečrji ne marajo farmerjev."

"Ze zato ga bodo posvarili in pomagali, da se maščujejo smrt tovarišev!"

"Hi —! Je res —! Pohite —"

moramo, prehiteti jih bo tre —"

Opoldne smo tam in v ne —"

urah je farma naša. Potem naj le pridejo! S krvavimi namni jih pošljemo nazaj, zidje farne je močno in tež —"

"Torej na vse zgodaj!"

Ampak — bi le rad vedel, se so tisti tovariši, ki smo jih ali za ubeglim poglavar —"

"Tudi sam ne razumem, kod mudijo —. Da se je pogla —"

skril v gozdu, bi ga bili na —"

težko ali pa vobče ne. Pa —"

Napoleon govori

Na majhnem belem arabskem konju Marengu, obdan z generalnimi pribočniki, jezdi Korzičan vzdolž vrste svojih grenadirjev. Pet in štirideset in šest in dvajseti polk nimata nobenih zastav; samo drogove. Nekaj svilenih krp frfota na njih. Cesar se spoštljivo odkrije, prikloni in jezdi dalje. Slehernemu pozornosti pogleda v oči. Marsikateri hlabrega sobojevnika spozna in v njegova blede lica dahne rdečica.

Tambor Castagnet stoji v prvi vrsti stare garde. Njegov opaljeni obraz je zabuhel. Ves je zamazan. Saj je Castagnet smodnik in alkoholično edino življenje. Nad senci mu manjka kos lobanje. Ko vidi, da cesar jezdi proti njemu, se mu kar sami od sebe povesijo zavijani brki. Njegovo vojaško srce mu začne burno utripati. Vse telo mu je začelo drgetati.

Cesar ga zagleda in dvigne roko h klobuku, jo podrži in pravi: "Zakaj se bolje ne očeš? Če me spomin ne vara, si ti Castagnet in si se izkazal s hrabrostjo in prisebnostjo v bitki pri Montebellu, kjer si svojemu poveljniku v neki praksi rešil življenje?"

"Umivam se zdaj že kar težko," zajecja bobnar in iztegne obe roki: manjkajo mu štirje prsti, na vsaki po dva.

"Zakaj si pa pri bobnarjih?"

Tedaj vtakne bobnar ostanke prstov v usta, drugega za drugim; in jih spet močno potegne ven. Lica počijo ko zamaški šampanjskih steklenic. Zna ponaraditi sikanje puškinih krogel, svršanje topovskih krogel, raztrešenje havbic. S pohabljenimi prsti in praznimi usti nareja peklenški trušč. Pridržani smeh skaklja od vojaka do vojaka skozi vse vrste. A grenadirju se pri tem ulije solza po licu, se zaleskeče in pripolzi k rdečim brkom. "Jaz sem tu le za norčja, dragi moj cesar!"

"Ali zato nimaš križca na prsih, ki si ga prejel od mene v Boulognu?" Slišati je ko oči tek.

"Na golih prsih ga nosim. Av —"

strijec mi ga je razdrobil na kosce. S sabljo. Vaše Veličanstvo se brez dvoma spominja, kje so vam klobuk sestrelili z glavice? Tiste koščke imam v platneni vrečki: koščke od križca in vašega klobuka."

"Hm . . . seveda, glejte gospodje," se okrene cesar k častnikom svojega štaba, "tale Castagnet in jaz sva stara znanca. Le da je že dolgo, odkar se nisva več videla. Malo čudaski je, tale moj stari tovariš. Ali ste zato pozabili, da bi bil povišan?"

S temi besedami vzame cesar lastni križec s prsi in ga pripne na umazano uniformo starega gardista.

Pomigne polkovniku.

Ko da polkovniku znamenje z mečem, zabobnajo bobnarji na vso moč in vrste stojijo ko izklesane. Polkovnik privede nov vojske vitez častne legije pred fronto polka in zakliče z donečim glasom: "V imenu cesarja v pravičnost vsega kora! Naznanjam vam imenovanje seržanta Castagneta za podporočnika vašega hrabrega polka!"

Trobentači zatrobijo fanfaro. Fronta pozdravi s puško.

Spet namigne cesar polkovniku. Polkovnik zamahne s sabljo nad glavo in vnovič zarožlja bobni. "V imenu cesarja v vednost vsem tovarišem! Naznanjam vam, da je bil podporočnik Castagnet povišan v poročnika vašega hrabrega polka!"

Castagnet ne verjame lastnim ušesom. Oči mu iščejo cesarja. Napoleonov obraz je nepremičen.

In v tretje zaropotajo bobni in v tretje povzdigne polkovnik svoj glas. "V imenu cesarja za priznanje posebnih osebnih zaslug! Poročnik Castagnet je imenovan za kapitana!"

Fanfara zaorijo in hočejo drugo drugo preglasiti. In Castagnet stoji ves smešen in ko be daček in solze mu nočejo nič več obviseti na brkih, kar v svetlih progah se mu cedijo po umazani bradi.

Tedaj prijezdi Napoleon prav k njemu in reče prav glasno, da ga morejo slišati osramočeni častniki in ponosni, stari gardisti.

sti. "Kapitan Castagnet, tale norček vašega polka je od danes samo še vaš sovražnik." In bolj tiho, samo za Castagneta ušesa: "Toda daj si prinesiti svežo srajco, preden se oblečeš v novo uniformo!"

Ko da bi se ne bilo nič zgodilo, vzpodbode Napoleon svojega belega arabskega konja in spet začne pregledovati čete. Nihče ne slut, da je to poslednja parada, da poslednjikrat vidijo svojega cesarja.

Šest tednov je minulo. Tedaj odpeljejo na predlog združenih velesil premaganega Korzičana na otok Elbo. A Napoleon ni osamljen. Šest sto, mož stare garde mu prostovoljno sledi v pregnanstvo in vodi jih — kapitan Castagnet. — (W. Auffermann.)

Največje pristaniško mesto Italije

Genova, katero so tekom te vojne napadle angleške bojne ladje, je glavno mesto italijanske province Genova ter slovi kot prvo in največje pristaniško mesto Italije, ki obvladuje trgovski in potniški promet ne le samo z domačimi, ampak tudi z inozemskimi lukami.

V mirnih časih je imela Genova najboljšo pomorske zveze z Hamburgom, Amsterdamom, Londonom, Liverpoolom, Glasgowom, z Odeso in Indijo, Avstralijo in Ameriko. Mesto je utrjeno in Italijani so mu dali okrasni pridevnik "Superba," to je, ponosna Genova. Leži ob severni strani Genovskega zaliva, ima polkrožno obliko ter se dviga v amfiteatralni obliki nad morskimi zalivi.

Na zunanji strani obdaja Genovo 14 km dolga utrjena pas, ki se ga na zapadu do utrdb Begato in Sperone do Castallaccia na vzhodni strani. Genova je mesto visokih hiš. Zaradi stisnjene gorske ozadja je tu vsaka ped sveta dragocena. Ulice so ponekod zvezane s stopnjšči, drugod z mostovi. Med slednjimi slovi zlasti Ponte Carignano. Trgi v Genovi so zelo stisnjeni.

Genova ima bogato zgodovino.

Lepo plačilo

Cesar Vespazian je podaril nekoč neki svojji ljubici štiri tisoč šestere. Njegov blagajnik ga je naslednje jutro vprašal osuplo, pod kakšne izdatke naj vpiše to vsoto. Vespazian je kratko premislil, potem pa odgovoril z nasmeškom: "Zapiši preprosto: Za preveliko ljubezen do Vespaziana."

MALI OGLASI

Soba se odda

Odda se opremljena soba, pripravna za pečlarja. V sobi je postelja in peč za kuhanje. Zgledite se na 1081 E. 66. St. (178)

Žensko iščem

Takoj se sprejme v službo žensko, da bi stregla bolni ženi. Plača po dogovoru. Oglasite se na 1185 E. 172. St. Telefon KEnmore 3815. (178)

Lepa prilika

Naprodaj je apartament poslopje s 4 stanovanji, 5, 4, 3 in 2 sobi. Cena je \$6.500. Nahaja se na 103. cesti. Za informacije pokličite GLenville 8004. (179)

Naprodaj

Naprodaj je kompletna in moderna oprema za mesnico, vključno električno žago za meso in električni register s 4 predali. Omare za meso so vse hermetično zaprte. Jako poceni. Vprašajte na 4426 Hamilton Ave. (177)

Hiša naprodaj

Proda se hiša na Lawnview Ave., 8 sob in kopališče. Jako poceni.

Hiša na E. 65. St., blizu White Ave., 13 sob, 2 kopalnici, trgovski prostor za gostilno, jako poceni. Za podrobnosti se zglasite pri

J. P. Flynn
3250 Euclid Ave.
HEnderson 1622. (177)

Za posestvo prav v Geneva, Ohio

se išče starejšo zakonsko dvojico za oskrbnika in delavca za sadjerejo in kokošjerejo. (Nastop takoj). Prosto stanovanje in plača po dogovoru. Moderna hiša, plin, elektrika in vodovod. Pišite na: Farm, 18215 Rosecliff Rd., Cleveland, O., telefon KEnmore 1277. (177)

Kraška kamnoseška obrt

15425 Waterloo Rd.

Ivanhoe 2237
EDINA SLOVENSKA IZDELovalnica NAGROBNIH SPOMENIKOV

FR. MIHČIČ CAFE

7114 St. Clair Ave.
ENdicott 9359
6% pivo, vino, žganje in dober prigrizek. Se pripravljamo za obisk. Odprto do 2:30 zjutraj

East 61st St. Garage

FRANK RICH, lastnik
1109 E. 61st St.
HEnderson 9231

Se pripravljamo za popravila in barvanje vašega avtomobila. Delo točno in dobro.

RE-NU AUTO BODY CO.

982 East 152nd St.
Popravimo vaš avto in prebarvamo, da bo kot nov.
Popravljamo body in fenderje, Welding!
J. POZNIK — M. ZELEDKO
Glenville 3830.

SPEND HAPPY DAYS AT CEDAR POINT

Enjoy Hotel Breakers with 1000 comfortable rooms . . . moderate rates. World's Finest Bathing Beach.

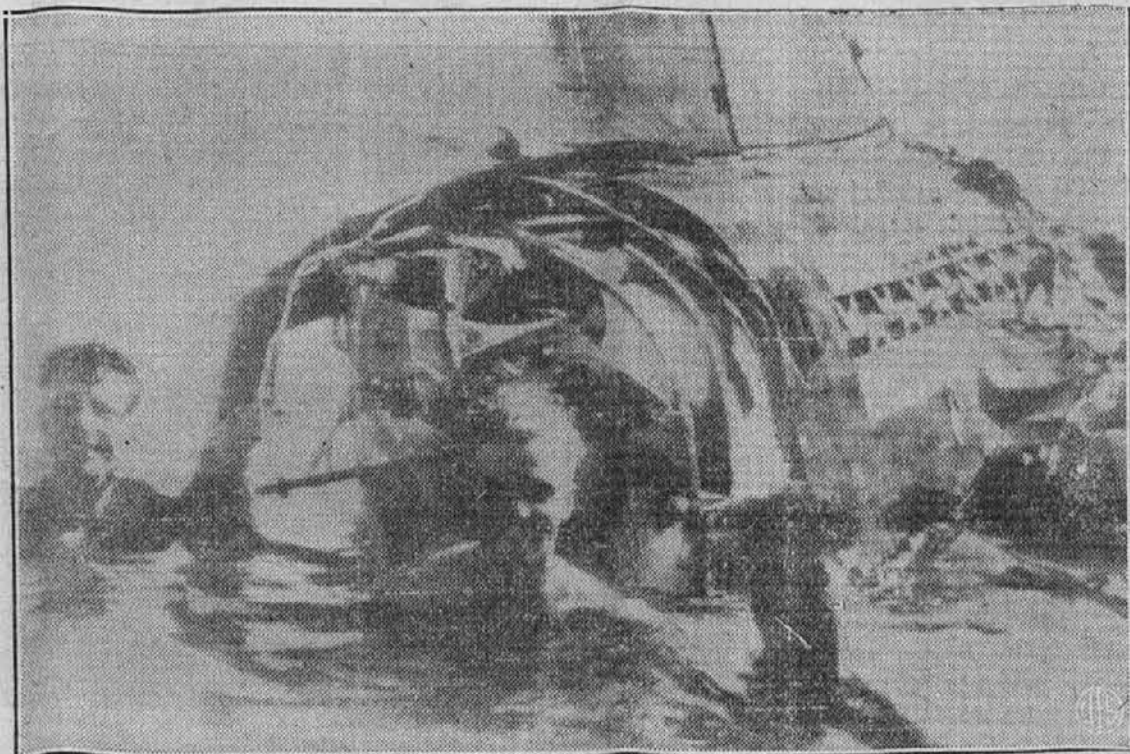
JULY 17 thru 23

TONY PASTOR

and his Orchestra
IN GRAND BALLROOM
Nightly . . . 6:00 and 8:00
Sat. and Sun. nights . . . 8:00 and 10:00
SUNDAY MATINEE . . . 3:00
COMING . . . JULY 24 thru 30
FRANKIE MASTERS and his Orchestra

Rail or Bus to Sandusky, Lake steamers to Cedar Point. Also on Ohio Route 2, U. S. 6. Ask your Travel Agent or Auto Club for folder.

Playground of the Great Lakes

Gornja slika je bila povzeta v Sredozemskem morju in nam predstavlja pogumne angleške letalce, ki so se podali v vodo in rešili svojega tovariša izpod ruševin razbitega bombnika. Toliko časa so se potapljali pod ponesrečeni bombnik, da so rešili tovariša.

Pogled na Coney Island v New Yorku. — Silna vročina zadnjih dni je izrabila večlike množice ljudi. Ob priliki, ko je bila povzeta ta slika, cenijo da je bilo na obrežju nad 1,000,000 ljudi.

Let Your Answer to Bombs Be BONDS!

We are fighting enemies who will stop at nothing. With our homes, our very lives at stake, shall we stop short of giving our dimes and dollars for Defense? Buy Defense Bonds and Stamps every day, every week. Buy as if your very life depended upon it. It does!

V. J. KRIZANOVSKA:

PAJČEVINA

IZ RUŠČINE PREVEDEL IVAN VOUK

Milico se je vrtelo v glavi in v ušesih ji je brenčalo šum, ki je prihajal do nje od nekod daleč, nato pa ji je bilo kakor da ji je padla na oči črna mreža, in je izgubila zavest. . .

General in baron z ženama in v spremstvu starega grofa Berenklava, so vstopili v sprejemnico ter razpravljali o dogodku.

— Hvala Bogu! Ravno kar sem spremil zadnjega izmed večerašnjih gostov, — je rekel baron Rangvald ter si otrl z robcem čelo. — Vsi so razumeli, da se zdaj ne moremo baviti z njimi, ampak da moramo skrbeti za žrtve. Ali ne veš, papa, če sta Osječki in knez prišla k zavesti?

— Ne, do zdaj sta še oba v nezavesti; dobro je še, da sta sploh živa ostala. Poslal sem jezdeca po zdravnika.

— Pa tudi grofica Janina je v nezavesti, — je rekla baronesa, — položili smo jo v posteljo! Moj Bog, kakšna je: po vsem telesu sledovi udarcev, celo kodri las izravnani, in nos otekel. Kako mi je je žal!

— Žal ti je je? Takšne nič-vrednice! Na javnem trgu bi jo dala šibati, — se je razsrdila generalka.

Grof Sigrif jo je skušal pomiriti in ji dokazoval, da so te vrste kazni zastarele, da bi bile tu na mestu. V trenutku je prihitela v sobo Kiti.

— Babica, ali veš, kje je Milica? Nikjer je ne moremo najti, — je vprašala dedeklica s tresočim se glasom.

Generalica se je vznemirila.

— Ah, moj Bog! Nisem je videl in docela sem nanjo pozabila v tej zmešnjavi, — je rekla s prestrašenim glasom Matilda Ferdinandovna in se obupno priklala za glavo. — Da se ni utopila od žalosti? Tako rada je imela kneza. Še tega bi manjkalo! Mišelj! Kaj se diš tu kakor štor? — se je zadržala na bledega, preplašenega moža in ga stresla za roko. — Treba je poklicati posle, da preiščejo park in jezero.

Stari grof je poskočil z mesta.

— Takšno očarujoče bitje, pa se je utopilo zaradi onega nič-vrednega? Tecimo, treba je sklicati posle!

Stekel je k vratom, toda na pragu je zadel ob sina.

— Kam tečeš, papa? — ga

je vprašal.

— Nikjer ne najdemo Milice, — boje se, da si je vzela življenje v trenutnem obupu, — je rekel grof oče.

Mihail Petrovič se je uničen sesedel v naslanjač. Mladi grof je pobledel, toda prizadeval si je pomiriti generala.

— Ne vznemirjajte se. Ko sem si šel obvezovat roko, sem šel tod mimo, in če se ne motim, je gospodična Milica takrat vstopila v Lojzin buduar. Morda je še tam ali kje v bližini. Najprej je treba preiskati sosedne sobe.

Kiti je takoj stekla v buduar in zaklicala od tam:

— Pridite, pridite sem! Milica je tu, zdi se, da je že umrla.

Vsi so stekli v temni buduar, odkoder se je razlegel glasni Kitin jok. Stari grof pa se je spomnil pograbitvi svetilko in jo nesti s seboj ter posvetiti na Milico, ki je ležala na divanu z zaprtimi očmi in s povešeno glavo.

— Je že mrtva, — je stekala Kiti.

Mladi grof, ki je bil prvi na mestu, se je sklonil k Milici in jo prijel za roko.

— Ne, je samo v omedlevici, — je rekel in odstopil mesto generalu. — Toda ne vpijte, Kiti, takoj prinesite kolinsko vodo ali vinski cvet, — je ne- strpno pristavil.

— Najbolje bo, če odnesete Milico v njeno sobo. Marta naj jo poleže v postelji in spravi k zavesti, — je rekel Mihail Petrovič in olajšano vzdihnil. — Pokličite kogarkoli, Matilda, ker sam je ne morem nesti.

— Da ne izgubljam časa, jo Egon ponese, — je rekel stari grof.

— Bojim se, da je pretežka, — je rekla generalica.

No, Berenkla se ni zmenil za ta ugovor, ampak se je sklonil in previdno dvignil Milico v naročje.

— Pokažite mi pot. Ne bojte se, teta Matilda, nič ni težja od otroka.

V spremstvu dam se je grof napotil v Miličino sobo. Brez je bilo za njegove silne roke lahko, toda dotik mehkega, nežnega trupla in svilnatih, diše- čih las, ki so ga ščegetali po licu, mu je vzvalovilo kri in srce mu je začelo močneje biti.

Skoraj žal mu je bilo, ko so prišli do Miličine sobe, kjer jih je čakala Marta vsa objokana in pomagala grofu položiti bol- nico v posteljo, ki je bila pokrita z muslinasto odejo in s čipkastimi blazinami.

Ko je Berenkla šel iz sobe, so dame pomagale Marti sleči Milico. Prinesli so različnih diš- šav in Kiti je prosila, da bi smela ostati pri prijateljici, ki je končno odprla oči.

Mladi Berenkla je šel na- ravnost v svojo sobo. Želel je ostati sam s svojimi mislimi, zato se je opravičil, da ga boli glava in ne pride k čaju.

Ležal je na divanu in razmiš- ljaj. Okrog enajstih je vstopil v njegovo sobo oče.

— Še nisi v postelji, sinko? Kako se počutiš? — je vprašal sina in ga otipal po glavi. — Tvoj glavobol me je vznemiril: ugriz tiste stekle psice ti ute- gne biti nevaren.

Egon se je nasmejaj, prijel očetovo roko in jo poljubil.

— Ne vznemirjaj se in ne misli na mojo rano, to je ma- lenkost. Povej mi, kaj si zve- del o tej divjačini in njenem zapeljivcu? Ali je bil pri nji- ju zdravnik?

— Da, in celo dva, oba sta še spodaj. Zdi se, da ni nič hude- ga z njo, seveda če izvzamemo

razbiti nos, bule na čelu in si- nje pege, ki jih je prejela v spomin očetovega "nauka." Os- ječki je, hvala Bogu, srečno utekel kapi, toda njegov živ- čni pretres je precej resen. Zdravnik mu je predpisal zdra- vilo, po katerem naj spi, kolik- kor mogoče dolgo; neobhodno potrebno je, da ostane nekaj dni v postelji, nato pa se bo moral čuvati vsakega razbur- janja. Knez ima dve rani; eno v plečih, še razmeroma lahko, drugo v boku, ta pa je tako tež- ka, da je general smatral za potrebno brzojavno obvestiti o tem njegovega očeta. Težak udarec bo za starega, če mu mladi knez umre; saj je to nje- gov edini sin. Toda kako se je mogel ta vetrnjak tako daleč spozabiti, mi je uganka, — je rekel grof in sedel na divan po- leg sina.

— Da, in da si je izbral baš dan svoje zaroke za tako uma- zano pustolovščino, je bedasto in nečastno, — je zaničljivo pripomnil Egon.

— Seveda! Pa če Igor tudi ozdravi, bo moral obračunati z Osječkim, ker ta bo gotovo za- hteval, da mora vzeti njegovo hčer.

— Dvomim! Prehud Poljak je, da bi dal hčerko "Moskalo," pa tudi mati je bogomoljka in ne bo hotela pravoslavnega ze- ta. Zato bodo Janino brez dva- ma zpaprlji v samostan, če se bo le dala zapreti —

— Bržkone je ne bodo vpra- šali! Največ pa mi je žal ubo- ge Milice. Kako poniževalna je zanje vsa ta sramota! Ah, Egon! Če bi ti ne bil takšen osel . . .

— To ni baš laskavo zame, oče! — se je nasmejajl sin.

— Oprosti in ne užali se. Po- navljam, če bi ne bil osel in klada brez srca in oči, ampak do ušes zaljubljen v to očaru- joče bitje, kakor bi se spodobil- lo mladeniču dvajsetosmih let, kakšna krasna prilika bi se ti nudila . . .

Bridek usmev je šinil preko sinovega obličja.

— Kaj hočeš reči, oče? — je neodločno vprašal. — Recimo, da nisem tako glup, kakor se ti dozdeva . . .

Oče ga je najprej pozorno pogledal v oči in hkratu se je zasmejal.

— Ali si se tudi ti ujel? Kar sem hotel povedati, je zelo pre- prosta reč. Njeno samoljubje je užaljeno; če ji torej zdaj po- nudiš svojo roko kot človek, ki ji je po dostojanstvu in družab- nem sloju enak, ji daš zadošče- nje, ki mora v njej vzbuditi čuv- stvo hvaležnosti in naklonjeno- sti in odpreti vrata ljubezni.

General bo vse poskušal, da po- roči vnukinjo; saj sem videl, da je ves iz sebe zaradi tega dogodka in komaj čaka, da spravi Milico iz sedanjega ne- prijetnega položaja, predvsem pa bi se hotel otestiti vsake od- govornosti glede njene usode.

Skratka, ti imaš vse prednosti, ki ti dajejo upanje, da boš usli- šan . . .

— General — gotovo, toda Milica, ne vem; ona sovraži v meni "Nemca." Pa tudi če pri- voli, moraš upoštevati njene ču- dne nazore in jaz se bojim, da se bo težko nam prilagodila. To ti ne dela nobenih skrbi, oče?

— Smatram te za možaka in dovolj odločnega, da boš po- pravil njegov vzgojo; končno bo družinsko življenje, zlasti pa materinstvo, kmalu premagalo otročjo objestnost. Ne smeš po- zabiti, da pripada Milica kot Rusinja najbolj popustljivemu, najmekkejšemu in najnestal- nejšemu plemenu; še celo ro- doljubje moških je pri njih zgolj trma in se nagiba kakor trs, kamor veter zapiha ali ka- mor ženska povleče. Stavim, da bo čez leto ali dve v njej več "nemškega" kakor v tebi. Ha-ha-ha!

Grof se je zagrohotal.

Konec njunega prisrčnega in iskrenega pogovora je bil ta,

da se je Egon odločil zasnovati Milico pri generalu že nasled- njega dne.

VI.

Ko se je Milica zavedla, se je čutila izmučena. Želela je biti sama in celo Kitina navzočnost ji je bila neprijetna, da si je ze-

lo cenila iskreno prijateljčino sočutje.

Vsilila si je nasmeh, zahvali- la prijateljico in jo pošiljala spat, ker da se je popolnoma opomogla in ne rabi zdaj ničesar razen zdravila, spanec pa ji je povrne moči, ki jih je tako po-

trebna po današnjih dogodkih.

Toda ko je mlada baronesa odšla in se je Marta sklonila nad njo, niso ji živci več vzdr- žali. Objela je starko okrog vratu in bridko zajokala. Pe- stunja je sedla na posteljo, ob- jela deklino glavo, jo pustila, da se je izjokala, in jo molče

božala po lepih laseh in

ljubila od solz mokro ro-

Ko se je najokala, se li- lica vrgla na blazino.

— Ah, njanja, kako sre- čna, — je rekla s pri- nim glasom.

(Dalje prihodnjič)

Nove vrste vojaško vozilo, kakršne uporabljajo čete osiše na libijskem bojišču, so nedavno zajele zavestniške čete. Kakor vidimo je to kombinacija motornega kolesa in traktorja. Vporabljajo taka vozila za prevažanje vojaštva in manjših topov.

Na sliki vidimo 24 letno Mrs. Gerda Melind iz Chica- ga, ki je bila svoj čas zaročenka Herbert Hans Haupt-a, enega izmed osmih prijateljev sabotarjev. Mrs. Melind je pri obravnavi na sodnijski. Slika je bila posneta, ko je v družbi zagovornika kapitana zapustila sodnijsko postopje v Wash- ingtonu.

Gornja slika nam predstavlja jugoslovanskega kralja Petra II. v pogovoru z newyorškim županom La Guardia. Kralj je poslušal s posebnim zanimanjem, ko ga je župan nagovoril v srbskem jeziku.

Razpis službe

Direktorij SDD na Prince Ave. razpisuje službo oskrbnika za dvorano. Prosilec mora biti delničar iste. Kogar veseli to delo in če se čuti zmožnega, naj pošlje pismo ponudbo do sobote 15. avgusta 1942 na tajnika

ANTON MIKLAVCIC,
11006 Revere Ave., Cleveland, O.

Kakovost se nadaljuje

Z vojno Stric Sam odloči, koliko Coca-Cola se lahko izdelata. Na- pravi se jo mnogo, toda ne toliko kot v mirnih časih. Uživate jo. Našli boste kvaliteto popolnoma isto.

CLEVELAND COCA-COLA BOTTLING CO.
Prospect 0333

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskar- na vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pri- dite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HENDERSON

NAZNANILO IN ZARVALA

Globoko potrtega srca naznanjamo sorodnikom in znancem žalostno vest, da je preiden s tolažili svete vere za vedno po- minil naš nad vse ljubljeni soprog, oče, sin in brat

Vincent Dedek

Pokojni je bil rojen dne 8. oktobra, leta 1908 v Clevelandu. Umrl je dne 30. junija ob 11:30 uri zvečer ter bil pokopan v Louis Ferolia pogrebne zavoda po opravljeni židušnici v cer- kvi sv. Lovrenca na Kalvarijo pokopališče dne 4. julija ob 11. ur dopoldne. Pokojni zapuša poleg žalujoče soproge, treh otrok: staršev brate Joseph, Frank in Edward, sestre Jennie Kamer- Rose Septavce, Frances Fouts, Josephine Penko in Mary Dedek ter več bližnjih sorodnikov.

Najlepšo zahvalo naj prejmejo darovalci vencev, darovalci svetle mase ter oni, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na po- polago.

Najlepšo zahvalo naj prejme častiti gospod kanonik J. Omer- za podelitev svetih zakramentov, opravljeno židušnico in cerk- vne obrede.

Iskrena hvala pogrebni zavodu Louis Ferolia za lepo ure- jen pogreb in vso najboljšo postrežbo.

Hvala vsem onim, ki so pokojnika med boleznijo obiskovali, kakor tudi onim, ki so ga prišli krogiti, so pri njem čuli ter ga spremlili na pokopališče k večnemu počitku.

Iskrena hvala sosedom in prijateljem za prvo pomoč ob ča- smrti pokojnega.

Iskrena hvala nosilec krste, ki so ga nosili na zadnjem po- v večnost. Hvala vsem za vse, kar so nam dobrega storili.

Dragi soprog, ljubi oče, nezaben sin in brat. Ob času, ko je družnica najbolj potrebovala, je neizprosna smrt posega- hišo in nam iztrgala najdražje in nas pustila tavati za Tvoji- blagimi spomini. Globoko žalostni Ti kličemo: v Bogu naj bo lahka rojstna gruda.

Zalujoči ostali:
MILDRED DEDEK, soproga,
VINCENT, GEORGE in JAMES, sinovi,
JOSEPH in JENNIE DEDEK, starši.
Cleveland, O., 30. julija, 1942.

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLJETNICE SMRTI PRE- LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZAB- LJENEGA SOPROGA IN OČETA

ANTON PEKOL

ki ga je Bog poklical k sebi

30. julija, 1941.

Eno leto je minilo, kar te več med nami ni, mirno snivaj pod gomilo, vidno se nad zvezdami.

Zalujoči ostali:

SOPROGA in HČERE.

Cleveland, O., 30. julija, 1942.